

Linwood Barclay

Vrees het ergste

Proloog

Op de ochtend van de dag dat ik haar kwijtraakte vroeg mijn dochter of ik roerei voor haar wilde maken.

‘Met bacon?’ riep ik naar boven. Ze was zich nog aan het klaarmaken voor haar werk.

‘Nee,’ riep Sydney vanuit de badkamer.

‘Geroosterd brood?’ vroeg ik.

‘Nee,’ zei ze. Ik hoorde een klappend geluid. De hairstyler. Dat gaf gewoonlijk aan dat ze haar ochtendroutine bijna had afgerond.

‘Kaas erdoor?’

‘Nee,’ riep ze. En vervolgens: ‘Ja, een beetje.’

Ik ging terug naar de keuken, opende de koelkast en haalde er eieren, een stuk cheddar en een pak sinaasappelsap uit. Ik deed een filter en een paar scheppen koffie in het koffiezetapparaat, goot er water voor vier kopjes in en drukte de knop in.

Syds moeder Susanne – mijn ex, die onlangs bij haar vriend Bob was ingetrokken, aan de overkant van de rivier in Stratford – zou waarschijnlijk zeggen dat ik haar verwendde en dat onze dochter met haar zeventien jaar oud genoeg was om zelf haar ontbijt klaar te maken. Maar ik vond het zo heerlijk dat ze deze zomer bij mij woonde dat ik haar graag een beetje in de watten legde. Vorig jaar had ik een baantje voor haar geregeld bij de Honda-dealer waar ik zelf werk, aan deze kant van de rivier, in Milford. Af en toen konden we elkaar natuurlijk wel schieten, maar over het algemeen was het best een goede ervaring geweest. Dit jaar echter wilde Sydney niet bij het autobedrijf werken. Dat ze bij me woonde vond ze meer dan genoeg; ik hoefde haar niet ook nog eens iedere minuut van de dag in de gaten te houden.

‘Valt het je zelf niet op,’ had ze me vorig jaar gevraagd, ‘dat jij over iedere jongen hier met wie ik praat, ook al is het maar eventjes, wel iets slechts te vertellen hebt?’

‘Een gewaarschuwd mens telt voor twee,’ had ik gezegd.

‘Over Dwayne bijvoorbeeld, die monteur. Dat zijn poetslap te vies was...!’

‘Dat wijst op een slecht karakter.’

‘En Andy?’

‘Dat meen je toch niet serieus, schat, die is veel te oud. Halverwege de twintig.’

Dus had ze dit jaar een ander baantje gezocht, maar wel in Milford, zodat ze vanaf 1 juni tot de eerste maandag in september bij mij kon wonen. Ze was aangenomen bij de Just Inn Time, een hotel voor zakenlui die niet langer dan een dag of twee bleven. Milford is aardig, maar niet bepaald een toeristische trekpleister. Vroeger was het een Days Inn of een Holiday Inn of een Comfort Inn, maar de hotelketen waartoe het had behoord had de handdoek in de ring gegooid en een onafhankelijke eigenaar had het pand overgenomen.

Het verbaasde me niets toen Sydney me vertelde dat ze haar bij de receptie hadden gezet. ‘Je bent intelligent en lief en beleefd...’

‘En bovendien ben ik een van de weinigen daar die Engels spreken.’ Daar kon ik het als trotse vader mee doen.

Ze liet weinig los over haar nieuwe baantje. ‘Gewoon,’ zei ze, ‘werk.’ Toen ze er drie dagen zat ving ik een telefoongesprek van haar met haar vriendin Patty Swain op. Syd zei dat ze iets anders ging zoeken, ook al verdiende ze er goed omdat er geen belasting werd ingehouden.

‘Werk je daar zwart?’ vroeg ik toen ze had opgehangen. ‘Word je onder de toonbank betaald?’

Sydney zei: ‘Zit je altijd mijn telefoongesprekken af te luisteren?’

Dus hield ik verder mijn mond. Ze moest haar eigen zaakjes maar regelen.

Ik wachtte tot ik haar de trap af hoorde lopen en goot toen de twee geklutste eieren, vermengd met wat geraspte cheddar, in de sissende boter in de koekenpan. Ik bedacht opeens dat ik iets voor Sydney kon maken wat ik vroeger wel eens deed, toen ze nog een klein meisje was.

Ik pakte een halve eierdop en tekende er met een viltstift een gezichtje op. Een lach met veel tanden, een half cirkeltje als neus en twee dreigend dichtgeknepen oogjes. Ik trok een lijntje vanaf de mond naar de achterkant van de dop en schreef: 'Lach verdomme eens.'

Ze kwam als een veroordeelde gevangene de keuken binnen sloffen en liet zich op haar stoel neervallen: blik naar beneden, haren over haar ogen, armen langs haar lichaam. Een enorme zonnebril die ik nog niet eerder had gezien zat in haar haar geschoven.

De eieren waren in een paar seconden stevig, ik liet ze op een bord glijden en zette dat voor haar neer.

'Alstublieft, hoogheid,' zei ik met enige stemverheffing vanwege de herrie van de Today-show op het tv'tje dat onder een van de bovenkastjes was opgehangen.

Sydney tilde langzaam haar kin op, keek eerst naar haar bord, maar toen viel haar oog op het kleine Humpty-Dumpty-ventje dat haar van boven de zoutbus aankeek.

'O, jezus,' zei ze terwijl ze de bus omdraaide om te lezen wat er achter op de eierschil stond. 'Lach zelf,' zei ze. Maar er klonk iets vrolijks in haar stem door.

'Nieuwe bril?' vroeg ik.

Gedachteloos, alsof ze was vergeten dat ze hem ophad, tikte ze tegen een van de poten om hem een klein beetje op te schuiven.

'Ja,' zei ze.

Ik zag *VERSACE* in kleine lettertjes op de bril staan. 'Mooi,' zei ik.

Ze knikte vermoed.

'Laat geworden, gisteren?' vroeg ik.

'Zo laat was het niet,' zei ze.

'Middernacht,' zei ik.

Ze wist dat het geen zin had het te ontkennen. Ik viel pas in slaap als ik haar binnen had horen komen en de deur achter haar op slot had horen draaien. Ik nam aan dat ze met Patty Swain uit was geweest. Patty was ook zeventien, maar ze had een uitstraling alsof ze heel wat meer ervaring had dan Syd met het soort dingen waar vaders 's nachts van wakker liggen. Het zou naïef zijn om te denken dat Patty Swain niet bekend was met drank, seks en drugs.

Maar Syd was natuurlijk ook geen lieverdje. Ik had haar één keer met wiet betrapt en een paar jaar geleden, toen ze vijftien was, was ze van de Abercrombie en Fitch in Stamford thuisgekomen met een nieuw t-shirt. Ze had niet aan haar moeder kunnen verklaren waarom ze daar geen bonnetje van had. Dat was nog een enorme scène geworden.

Misschien dat die zonnebril me daarom dwarszat.

‘Hoeveel heeft dat ding gekost?’ vroeg ik.

‘Viel wel mee,’ zei ze.

‘Hoe is het met Patty?’ vroeg ik. Niet zozeer om te weten hoe het met haar ging, maar om bevestigd te krijgen dat Sydney inderdaad met haar was uitgeweest. Ze kenden elkaar nog maar een jaar, maar ze deden zo veel samen dat het leek alsof ze vanaf de kleuterschool vriendinnetjes waren. Ik was best op Patty gesteld – ze was verfrissend openhartig – maar af en toe wilde ik wel eens dat Syd iets minder vaak met haar op-trok.

‘Prima,’ zei Syd.

Op tv waarschuwde Matt Lauer ons voor de mogelijke radioactiviteit van granieten aanrechtbladen. Iedere dag kreeg je er wel een nieuwe zorg bij.

Syd begon aan haar eieren. ‘Lekker.’ Ze keek naar de tv. ‘Bob,’ zei ze.

Ik keek. Een spotje in de zendtijd voor op de regio gerichte reclame. Een grote, kalende man met een brede glimlach en een perfect gebit stond met wijd uitgespreide armen voor een enorme hoeveelheid auto’s, als Mozes voor de Rode Zee.

‘Zo snel mogelijk allemaal naar Bob’s Occasions toe. Hebt u geen inruilauto? Hindert niet. Kunt u niet aanbetalen? Maakt niet uit. Hebt u geen rijbewijs? Oké, dat wordt lastig. Maar als u op zoek bent naar een goedgeprijsde auto, dan moet u een van onze drie ves...’

Ik zette het geluid af.

‘Hij is een beetje een sukkel,’ zei Syd over de man met wie haar moeder, mijn ex, samenwoonde. ‘Maar in dat spotje wordt hij een supersukkel. Wat eten we vanavond?’ Het ontbijt was niet compleet als we niet hadden overlegd over wat er die avond op tafel zou staan. ‘Bellen?’

Gezinscode voor een bezorgmaaltijd.

Voor ik iets had kunnen zeggen zei ze al: 'Pizzaatje?'

'Ik maak wel wat,' zei ik. Syd deed geen poging haar teleurstelling te verbergen.

Vorige zomer werkten Syd en ik bij hetzelfde bedrijf en kon ze met mij meerijden, maar daarna hadden Susanne en ik besloten haar een auto te geven, zodat ze zelf in Milford en Stratford op stap kon. Ik had voor een paar duizend een zeven jaar oude inruil-Civic met weinig kilometers op de teller geritseld voor hij bij onze tweedehandsafdeling arriveerde. Er zat wat roest in de wielkasten maar verder kon hij meteen de weg op.

'Geen spoiler?' vroeg Syd met overslaande stem toen ze hem kreeg.

Ik gaf haar de sleuteltjes. 'Schei uit.'

Maar één keer sinds ze dit nieuwe baantje had, had ik haar bij haar werk afgezet. De Civic was toen bij de garage vanwege een roestige uitlaat. Dus bracht ik haar naar Route 1, die ik nog steeds de Boston Post Road noemde. De Just Inn Time stond verderop, een naargeestig grijs gebouw aan de horizon, als een appartementencomplex in een of andere Sovjet-staat.

Ik wilde haar helemaal brengen, maar ze liet zich bij de bushalte afzetten. 'Ik wacht je hier vanmiddag na het werk op,' zei ze.

Toen de commercial van Bob voorbij was deed ik het geluid weer aan. Al Roker stond voor het Rockefeller Center tussen de mensen die met spandoeken familieleden thuis met hun verjaardag feliciteerden.

Ik keek naar mijn etende dochter. Een onderdeel van het vaderschap, althans van mij, is dat je voortdurend apetrots bent. Ik zag hoe prachtig Syd werd. Haar blonde haar dat tot op haar schouders viel, haar lange, sierlijke hals, haar zuivere huid en sterke gezichtstrekken. Haar moeders familie kwam oorspronkelijk uit Noorwegen, en dat verklaarde haar Scandinavische uitstraling.

Alsof ze voelde dat ik naar haar keek vroeg ze: 'Denk je dat ik model kan worden?'

'Model?'

'Je hoeft niet zo geschokt te doen,' zei ze.

'Ik doe helemaal niet geschokt,' zei ik scherp. 'Maar je hebt het er nooit eerder over gehad.'

‘Ik heb er nooit eerder over nagedacht. Het is een ideetje van Bob.’

Ik voelde dat ik rood werd. Zat Bob Syd aan te moedigen om model te worden? Hij was net als ik begin veertig. Mijn vrouw woonde onder zijn dak – en mijn dochter veel te vaak naar mijn zin ook – in zijn chique huis met vijf slaapkamers, een zwembad en een garage waar drie auto’s in konden, en nu begon hij haar richting het modellenvak te sturen? Wat voor model? Pin-up? Webcamporno? Had hij soms aangeboden zelf de plaatjes te schieten?

‘Bóbs idee?’ vroeg ik.

‘Hij zei dat ik een natuurtalent was. Dat ik zó in zijn commercials kan.’

Ik wist niet wat ik erger vond. De *Penthouse* of dat ze Bobs tweedehandsauto’s aan de man zou brengen.

‘Wat is er? Vind jij het geen goed idee?’

‘Ik vind dat hij een grens overschrijdt,’ zei ik.

‘Er zit niks achter hoor, het is geen viezerik,’ zei ze. ‘Een sukkel, dat wel, maar geen viezerik. En mam en Evan zijn het best wel met hem eens.’

‘Evan?’

Nu werd ik echt kwaad. Evan was de negentienjarige zoon van Bob. Hij woonde meestal bij zijn moeder, een van de exen van Bob, maar die zat nu drie maanden in Europa, dus was Evan bij zijn vader ingetrokken. Dat betekende dat hij in de kamer naast die van Syd sliep, die trouwens erg blij was met háár nieuwe kamer en al een paar keer tegen me had gezegd dat hij twee keer zo groot was als haar kamertje bij mij.

Vroeger woonden wij ook groter.

Vanaf het begin had het idee dat een hitsige tiener onder hetzelfde dak woonde als Syd me verontrust. Het verbaasde me dat Susanne het goedvond, maar zodra je je eigen huis verlaat en bij iemand anders intrekt, heb je wat minder greep op de dingen. Ze kon ook niet anders. Ze kon niet van haar vriend verwachten dat hij zijn eigen zoon op straat zette.

‘Ja, Evan,’ zei Sydney. ‘Hij gaf gewoon zijn mening, meer niet.’

‘Het is al helemaal verkeerd dat hij in hetzelfde huis woont als jij.’

‘Jezus, pap, moeten we het hier nu echt weer over hebben?’

‘Een jongen, een jongen van negentien, zou, tenzij hij je broer is, niet met jou onder één dak moeten wonen.’

Volgens mij kleurde ze. 'Er is niets om je ongerust over te maken.'

'Vindt je moeder dat echt oké? Dat Bob en zijn zoon jou vertellen dat je de nieuwe Cindy Crawford bent?'

'Cindy wie?'

'Crawford,' zei ik. 'Ze was... laat maar. Vindt je moeder dat goed?'

'Ze wordt tenminste niet zo kwaad als jij,' zei Sydney en ze keek me woedend aan. 'Trouwens, Evan helpt haar steeds sinds dat gedoe.'

Het gedoe. Susannes ongeluk met parasailing op de baai van Long Island. Ze was te snel neergekomen, had iets fout gedaan met haar heupen en haar knie verdraaid. Bob zat achter het stuurrad van de boot en die stomme klootzak had haar nog eens honderd meter meegesleurd voor hij erachter kwam dat er iets mis was. Toen ze nog met mij ging had Susanne zich niet druk hoeven maken over parasailingongelukken. Ik had geen boot.

'Wat had je nou voor die zonnebril betaald?' vroeg ik.

Sydney zuchtte. 'Het viel echt wel mee.' Ze keek naar de ongeopende enveloppen die naast de telefoon lagen. 'Je moet je rekeningen eens openmaken, pap. Ze liggen daar al drie dagen.'

'Maak je niet druk over de rekeningen. Ik kan ze echt wel betalen.'

'Mam zegt dat het niet zo is dat je geen geld hebt om rekeningen te betalen, maar dat je zo slordig bent. En dan ben je te laat en dan...'

'Die zonnebril. Waar heb je hem vandaan?'

'Jezus, wat maak je nou een drukte om een zonnebril!'

'Ik ben nieuwsgierig, meer niet. Van het winkelcentrum?'

'Ja, van het winkelcentrum. Vijftig procent korting.'

'Heb je het bonnetje nog? Voor het geval er iets aan kapotgaat?'

Ze keek me strak aan. 'Waarom vraag je niet gewoon of ik je het bonnetje laat zien?'

'Waarom zou ik dat moeten vragen?'

'Omdat jij denkt dat ik hem gepikt heb.'

'Dat zeg ik niet.'

'Dat was twee jaar geleden, pap. Ongelooflijk!' Ze duwde haar bord weg; het was nog niet leeg.

'Jij komt met een zonnebril van Versace aanzetten en dan denk je dat ik geen vragen ga stellen?'

Ze stond op en liep stampvoetend naar boven.

‘Shit,’ zei ik zachtjes. ‘Dat heb je geweldig aangepakt, vriend.’

Ik ging naar boven om mezelf voor mijn werk klaar te maken en in de slaapkamer hoorde ik haar de trap af rennen. Ik kon haar nog net opvangen om haar goedendag te zeggen voor ze met een flesje water dat ze uit de keuken had gehaald de deur uitging.

‘Als je zo blijft, gaat het heel vervelend worden om de hele zomer bij jou te zitten,’ zei ze. ‘En ik kan er niets aan doen dat Evan bij ons woont. Hij verkracht me heus niet, hoor.’

Ik huiverde. ‘Dat weet ik, alleen...’

‘Ik moet weg,’ zei ze. Ze liep door en stapte in haar auto. Ze hield haar blik strak op de weg gevestigd toen ze wegreed en ze zag me niet zwaaien.

In de keuken lag het bonnetje van de zonnebril naast het eierdop-mannetje dat ze met haar vuist kapotgeslagen had.

Ik stapte in mijn CR-V en reed naar Riverside Honda. We zitten aan deze kant van de brug naar Stratford; waar de rivier de Housatonic uitmondt in de baai. De ochtend verliep traag. Er waren te weinig klanten, en ik kwam niet aan de beurt in ons wisselrooster. Maar even na twaalfen kwam er een echtpaar van achter in de zestig langs om een standaardvierdeurs-Accord te bekijken.

Ze emmerden over de prijs: er zat zevenhonderd dollar tussen wat wij vroegen en zij wilden betalen. Ik excuseerde me even, zei dat ik hun bod met de salesmanager ging bespreken, maar in plaats daarvan liep ik naar de werkplaats, at een chocoladedonut uit een doos op de koffiecounter en ging weer terug. Ik zei tegen hen dat ik ze nog honderd tegemoet kon komen, dat we de komende dagen een *pinstripe*-specialist over de vloer hadden en dat als ze de Accord namen, ze er gratis een persoonlijke *pinstripe* op kregen. De ogen van de man lichtten op en ze haptten toe. Later haalde ik een *pinstripe*kit voor tien dollar bij Onderdelen en maakte hem vast aan het orderformulier.

’s Middags kreeg ik een man die van plan was zijn tien jaar oude Odyssey-bestelwagen in te ruilen voor een nieuwe en die wilde weten wat de inruilwaarde was. Ik beantwoord nooit een vraag zonder zelf een paar vragen te stellen.

‘Bent u de eerste eigenaar?’ vroeg ik. Dat was hij. ‘Hoe zit het met het onderhoud?’ Hij zei dat hij vrijwel altijd de aanbevolen beurten had laten uitvoeren. ‘Hebt u wel eens schade gehad?’

‘Jawel,’ zei hij meteen. ‘Drie jaar geleden ben ik iemand achterop gereden. Ik heb alles aan de voorkant moeten laten vervangen.’

Ik vertelde dat schadeauto’s een veel lagere inruilwaarde hadden. Hij bracht daartegen in dat alle onderdelen aan de voorkant van de auto vervangen waren, zodat hij eerder meer waard was. Hij was niet blij met het bedrag dat ik noemde en ging weg.

Twee keer belde ik mijn ex-vrouw op, die in Stratford in een van zaken van Bob werkte, en twee keer liet ik een boodschap achter waarin ik vroeg hoe spannend ze Bobs plan vond om onze dochter onsterfelijk te maken op een wc-kalender in de plaatselijke bandenwinkel van Goodyear.

Na mijn tweede telefoontje kon ik weer wat beter nadenken en toen besepte ik dat dit niet alleen over Sydney ging. Het had te maken met Susanne, met Bob, met hoeveel beter ze af was met hem, met hoezeer ik de boel verknald had.

Ik verkocht al sinds mijn twintigste auto’s en ik was er goed in, maar Susanne vond dat ik meer kon. Je moet niet voor een baas werken, zei ze. Je moet eigen baas zijn. Je moet je eigen bedrijf hebben. Dan kunnen we ons leven anders inrichten. We kunnen Syd naar een goede school sturen. We kunnen een goede toekomst voor onszelf opbouwen.

Mijn vader was overleden toen ik negentien was, en hij had mijn moeder goed verzorgd achtergelaten. Toen zij aan een hartaanval overleed, gebruikte ik mijn erfenis om Susanne te laten zien dat ik de man was die ze wilde. Ik begon een eigen autohandel.

En verknalde het vorstelijk.

Ik ben nooit een grote jongen geweest. Verkopen, één op één, daar was ik goed in. Maar toen ik de hele tent draaiende moest houden ging ik toch weer steeds stiekem naar beneden om met de klanten te werken. Ik was niet geschikt voor het management, dus liet ik anderen de knopen doorhakken. Dat deden ze niet goed, zo bleek. En bovendien bestalen ze me.

Uiteindelijk raakte ik alles kwijt.

En niet alleen de zaak, niet alleen ons grote huis met uitzicht op de baai. Ik raakte mijn gezin kwijt.

Susanne gaf mij de schuld dat ik had zitten slapen. Ik gaf haar de schuld dat ze me iets had opgedrongen waarvoor ik niet geschikt was.

En Syd gaf op de een of andere manier zichzelf de schuld. Zij dacht dat als we maar genoeg van haar hielden, we wat er ook gebeurd was wel bij elkaar gebleven waren. Natuurlijk had het niets met onze liefde voor Syd te maken, maar dat wilde ze niet van ons aannemen.

Bij Bob vond Susanne wat ze bij mij miste. Bob stapte steeds weer op de volgende sport van de ladder. Bob vond dat als hij auto's kon verkopen, hij ook een autohandel kon beginnen, en waarom dan niet twee, of drie?

Ik heb nooit een Corvette voor Susanne gekocht, zoals Bob. Het gaf me nog een grimmige voldoening toen ze een zuiger opblies en uiteindelijk deed ze hem weer van de hand omdat ze schakelen vervelend vond.

Die dag ging ik met enige tegenzin om zes uur naar huis. Als je op commissiebasis werkt, wil je niet graag weg uit een showroom die nog open is. Je kunt er vergif op innemen dat net op het moment dat jij weg bent er iemand binnenstapt met een chequeboekje in zijn hand die naar jou vraagt. Maar je kunt er niet overnachten. Op een bepaald moment moet je toch naar huis.

Ik was van plan geweest om spaghetti te maken, maar ik dacht: wat kan mij het schelen, ik doe wat Syd wil, ik bestel een pizza. Het zou een soort zoenoffer zijn, om dat gevalletje met die zonnebril goed te maken.

Om zeven uur was ze er nog niet, en ze had ook niet gebeld om te laten weten dat ze wat later kwam.

Misschien was er iemand ziek naar huis gegaan en moest ze een extra dienst draaien bij de receptie. Normaal gesproken belde ze als ze niet op tijd thuis kon zijn voor het eten. Maar ik kon me voorstellen dat ze na wat er bij het ontbijt gebeurd was vandaag die beleefdheid niet kon opbrengen.

Toen ik rond acht uur nog steeds niets van haar gehoord had, begon ik me zorgen te maken.

Ik stond in de keuken en werd via CNN op de hoogte gebracht van het laatste nieuws rond een aardbeving in Azië, maar ik lette niet goed op en vroeg me af waar ze in godsnaam uithing.

Soms sprak ze na het werk met Patty of een andere vriendin af, dan gingen ze naar de Post Mall om een hapje te eten.

Ik belde haar op haar mobiel. Hij ging een paar keer over en sprong toen op de voicemail. 'Bel me even, schatje,' zei ik. 'Ik heb bedacht dat we toch maar pizza gaan eten. Laat me even weten wat voor eentje je wilt.'

Ik wachtte nog tien minuten en besloot toen het nummer van het hotel waar ze werkte op te zoeken. Ik wilde net bellen, toen de telefoon ging. Ik nam op zonder op de display te kijken. 'Hoi,' zei ik. 'Wil je pizza of niet?'

'Als er maar geen ansjovis op zit.' Het was Syd niet. Het was Susanne. 'O,' zei ik. 'Hoi.'

'Je maakt je druk om niks.'

Ik haalde diep adem. 'Ik snap niet dat jij je niet druk maakt. Bob en Evan kijken op Syd neer. Ze vinden dat ze model moet worden.'

'Je begrijpt er helemaal niets van, Tim,' zei Susanne. 'Het was gewoon aardig bedoeld.'

'Wist jij toen je met Sydney bij Bob introk, dat zijn zoon bij hem zou komen wonen? Heb je daar geen probleem mee?'

'Ze zijn als broer en zus,' zei ze.

'Doe me een lol. Ik weet nog heel goed dat ik negentien was en...' Er klonk een piepje op de lijn. 'Hoor eens, ik moet ophangen. Spreek je nog wel, oké?'

Susanne kon nog net 'is goed' uitbrengen en hing toen op. Ik nam het andere gesprek aan en zei: 'Hoi?'

'Spreek ik met meneer Blake?' zei een vrouw die mijn dochter niet was.

'Jawel?'

'Met Timothy Blake?'

'Ja, maar...'